

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ Π. ΤΖΑΦΕΡΙ

Ο ΚΙΝΤΕΙΝΕ ΒΕ-
ΒΑΙΟΣ ΓΙΑ ΤΗ
ΝΙΚΗ

Στην είσοδο μιας μεγάλης σάλας, τό θράσυ ενός μάτς μπόξ για τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα, τὸ ἀριστοκρατικώτερο κοινὸ κατεβαίνει ἀπὸ πολυτελῆ αὐτοκίνητα καὶ μπαίνει μέσα

ΝΟΚ - ΑΟΥΤ!

ΕΝΑΣ ΔΑΝΔΗΣ (σὲ μιὰ κομψὴ κυρία). — Δὲν ὑπάρχει πειὰ οὔτε μιὰ πολυθρόνα... οὐτ' ἓνα θεωρεῖο. Δὲν μένουν παρὰ δύο θέσεις στὸ ρίγκ πρὸς πεντακόσια φράγκα ἢ μία.

Ἡ ΚΟΜΨΗ ΚΥΡΙΑ. — Ἔ λοιπὸν, τί περιμένεις; Τρέξε γρήγορα νὰ τὶς πιάσης! Μποροῦν νὰ μᾶς τὶς πάρουν... Κάνε γρήγορα λοιπὸν!...

Ο ΔΑΝΔΗΣ. — Πεντακόσια φράγκα ἢ μία... Μὰ εἶνε πάρα πολὺ!...

Ἡ ΚΟΜΨΗ ΚΥΡΙΑ. — Τὸ λὲς ἐσὺ αὐτὸ, πὺ χάνεις σὲ τρία λεπτὰ τριακόσιες λίρες στὴ Λέσχη... Τί ἀνόητη φιλαργυρία! Μὰ φτάνουν τὰ λόγια... Θέλω νὰ δῶ μπόξ ἀπόψε... Θέλω προπάντων νὰ δῶ τὸν περίφημο Κίντ... Μὲ τέτοιο πυγμάχο, εἶνε κανεὶς βέβαιος πὺς θὰ δῆ νὰ τρέχη αἷμα... Αὐτὸ θὰ μὲ διασκεδάσῃ... Ἔχω πονοκέφαλο...
(Μέσα στὸ καμαρίνι τοῦ Κίντ)

ΚΙΝΤ (στὸ μάνατζέρ του πὺ μπαίνει ἐκείνη τὴ στιγμή). — Ἔ, λοιπὸν: ἔχουμε κόσμο;

Ο ΜΑΝΑΤΖΕΡ. — Δὲν χωράει πειὰ οὔτε θελόνα...

ΚΙΝΤ (τρίθοντα στὰ χέρια του). — Ἄπ' αὐτὸ τὸ μάτς θὰ κερδίσω πολλά. Εἰκοσι τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα ποσὸ διακοσίων χιλιάδων φράγκων...

Ο ΜΑΝΑΤΖΕΡ. — Θὰ πάρης τὶς διακόσιες χιλιάδες φράγκα, ἂν νικήσης.

ΚΙΝΤ. — Δὲν θὰ νικήσω τὸν Μάξ τὸν Κεφαλοθραύστη!... Χά! χά! Τί ἀστεῖο... Μὰ αὐτὸς δὲν θὰ βαστήξῃ οὔτε δυὸ γύρους μαζί μου... Μέσα σὲ μιὰ στιγμή θὰ τὸν ρίξω μὲ τὴ ράχη κάτω... Μέσα σὲ μιὰ στιγμή θὰ κερδίσω διακόσιες χιλιάδες φράγκα!...

Ο ΜΑΝΑΤΖΕΡ. — Βέβαια! Εἶσαι πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτόν...

ΚΙΝΤ. — Νὰ κύττα πὺς θὰ σοῦ τὸν καταφέρω τὸν Μάξ... (Παίρνοντας τὴν κατάλληλη στάσι). Θὰ κάνω πὺς τὸν ρίχνω ἀπ' τ' ἀριστερά... Καὶ θὰ τοῦ κατεβάσω ξαφνικὰ μερικὲς ἀγριογροθιὲς ἀπ' τὰ δεξιὰ, μὲ κατάλαβες;... (Κάποιος χτυπάει τὴν πόρτα): Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ;

Ο ΜΑΝΑΤΖΕΡ (ἀνοίγοντας τὴν πόρτα). — Εἶν' ἡ ἀδελφή σου.

ΚΙΝΤ. — Καλημέρα, ἀδελφούλα.

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Ἐτοιμάζεσαι;

ΚΙΝΤ. — Ναι, καθὼς βλέπεις... Ἄ! ἄ! Ὁ Μάξ ὁ Κεφαλοθραύστης θὰ τὴν πάθῃ ἄσχημα ἀπόψε... Θὰ τὸν σπάσω στὶς γροθιὲς!... Θὰ τὸν πλημμυρίσω στὰ αἷματα!... Καὶ θὰ κερδίσω διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Καταλαβαίνεις;

ΖΑΝΝΕΤΑ (πολὺ ἀνήσυχη). — Ναι! Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ κάτι...

Ο ΜΑΝΑΤΖΕΡ. — Πᾶ νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὴν ἐπιτροπὴ. (Βγαίνει ἔξω).

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Λοιπὸν θέλω νὰ σοῦ μιλήσω... Μ' ἀκοῦς, Κίντ; Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω ἀμέσως... Εἶνε πολὺ ἐμείγον...

ΚΙΝΤ. — Μιὰ στιγμή νὰ φορέσω τὴν κυλλόττα μοι
(Φοράει τὴν κυλλόττα του)

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω τώρα;

ΚΙΝΤ. — Ναι, λέγε...

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Μὴ τὸν κακομεταχειριστῆς πολὺ...

ΚΙΝΤ. — Ποιὸν;

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Τὸν Μάξ τὸν Κεφαλοθραύστη.

ΚΙΝΤ. — Γιατί;

ΖΑΝΝΕΤΑ (ἀπλᾶ). — Τὸν ἀγαπῶ.

ΚΙΝΤ. — Ἔ; Πῶς;... Τί λέει αὐτὴ;... Ἄγαπάει τὸν Μάξ τὸν Κεφαλοθραύστη;... Ἦ ἀστεῖο... Αὐτὸν τὸν χαρτωνένιο

μποξερ; Μὰ εἶνε ντροπὴ, μ' ἀκοῦς;

ΖΑΝΝΕΤΑ (χαμηλώνοντας τὰ μάτια). — Ναι... τὸν ἀγαπῶ... Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτὸ πὺ σοῦ λέω... Πολέμησα τὸ αἶσθημά μου ὅσο μποροῦσα... Μέρη καὶ νύχτες ὀλόκληρες σκεφτόμουν καὶ ἔλεγα: «Μὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια... Δὲν τὸν ἀγαπῶ... Εἶνε μιὰ ἰδέα αὐτὸ. Δὲν μπορῶ ν' ἀγαπῶ αὐτὸ τὸ παλληκάρι πὺ εἶνε ὁ ἀντίπαλος τοῦ ἀδελφοῦ μου...» Μὰ τοῦ κάκου... Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔκαναν τίποτε. Ἀπεναντίας, συνετέλεσαν ὥστε νὰ καταλάβω ὅτι ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὸν Μάξ εἶνε μιὰ μεγάλη, μιὰ καθαρὴ ἀλήθεια... Τὸν ἀγαπῶ! Τὸν λατρεύω!...

ΚΙΝΤ (συντετριμμένος). — Τί δυστυχία!

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Λυπᾶσαι γι' αὐτὸ, Κίντ;

ΚΙΝΤ. — Τὸ ὁμολογῶ.

ΖΑΝΝΕΤΑ (ἀγκυλιάζοντας τὸν ἀδελφότης). — Κίντ... μικρούλη Κίντ, ὅπως σ' ἔλεγε ὁ μακαρίτης ὁ μπαμπᾶς... Συγγνώμην... Σοῦ ζητῶ συγγνώμην...

ΚΙΝΤ. — Δὲν ὑπάρχει λόγος... Τέτοια δυστηχῆματα συμβαίνουν πάντοτε καὶ στὶς καλύτερες οἰκογένειες...

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Ἐξ ἄλλου ὁ Μάξ θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πυγμαχία...

ΚΙΝΤ (ὕψωνοντας τοὺς ὤμους του). — Ἐτσι τὸ λέει... Δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τίποτε...

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Ναι! Ναι! Ἡ φιλοδοξία του εἶνε τὸ πιδήλατο... Θέλει νὰ ἐπιδοθῇ στὴν ποδηλατοδρομία, ἐφόσον δὲν πέτυχε στὴν πυγμαχία... Θὰ καταπιαστῆ μ' αὐτὴν πέντ' ἔξη χρόνια... Κι' ἔπειτα θ' ἀγοράσῃ ἓνα μαγαζὶ ἀθλητικῶν εἰδῶν... Ἐτσι θὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε καλά!...

ΚΙΝΤ (μὲ γλυκύτητα). — Μικρὴ ἀδελφούλα... Εἶνε ὅμως τίμιο παλληκάρι...

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Ἄν εἶνε τίμιο παλληκάρι;... Μὰ αὐτὸ δὲν λέει ἄλλο παρὰ ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ ζήσῃ...

ΚΙΝΤ. — Αὐτὸ εἶν' ἓνα καλὸ

ἀξίωμα... Καὶ σ' ἀγαπάει ἀληθινὰ, ἀδελφούλα;

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Ἄν μ' ἀγαπάῃ; Νὰ διάβασε τὴν κάρτα πὺ μοῦ ἔστειλε γιὰ τὴν γιορτὴ μου.

ΚΙΝΤ (Διαβάζοντας). — «Σήμερα σ' ἀγαπᾶω περισσότερο ἀπὸ χθὲς καὶ λιγώτερο ἀπὸ αὔριο...» Ὡραία. Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ παντρευτῆτε...

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Ἀλήθεια! Ἀλήθεια! Τὸν θέλεις; Τὸν θέλεις γιὰ γαμπρό σου;... Ἄ! ἔλα νὰ σὲ φιλήσω...

ΚΙΝΤ. — Στὸ κάτω-κάτω, εἶν' ἓνα καλὸ παλληκάρι...

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Βέβαια!... Καὶ σὲ θαυμάζει!... Ἄν ἤξερες πὺς σὲ θαυμάζει!...

ΚΙΝΤ. — Ἀλήθεια;...

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Λέει πὺς εἶσαι ὁ μεγαλύτερος πυγμάχος τοῦ κόσμου! Λοιπὸν, δὲν θὰ τὸν κακομεταχειρισθῆς τώρα πὺ ξέρεις πὺς ἔχουν τὰ πράγματα;

ΚΙΝΤ. — Ὁχι... Μὴ φοβάσαι... Ἄφου εἶν' ἔτσι, θὰ τὸν χτυτῶ ἀπαλᾶ...

ΖΑΝΝΕΤΑ... Εὐχαριστῶ, Κίντ... Καὶ πὺ λὲς νὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας;

ΚΙΝΤ. — Στὸ «Γκράντ-Ὁτέλ» πὺ ἔχει μεγάλα σαλόνια.

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Ναι... Θὰ εἶνε μιὰ τρέλλα!

ΚΙΝΤ. Βέβαια...

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Θὰ ἔχουμε τὸν καλύτερο κόσμο!

ΚΙΝΤ. — Ἀσφαλῶς... Ὅλους τοὺς φίλους τοῦ μπόξ... Θάρθη κι' ὁ Τριστάν Μπερνάρ καὶ θὰ βγάλῃ λόγο...

ΖΑΝΝΕΤΑ. — Ὡ! τί ὠραία πὺ θὰ εἶνε!... Κι' ἔπειτα, θὰ ζήσουμε μαζί κ' οἱ τρεῖς...

ΚΙΝΤ. — Ναι... οἰκογενειακά... Καὶ θάμαστε τρισευτυχί-

σμένοι...

ΖΑΝΝΕΤΑ.— Ω αδελφούλη μου!... (Α γ κ α λ ι ά ζ ε ι κ α ι φ ι λ ά ε ι τ ό ν Κ ί ν τ). Κίντ... Μικρούλη Κίντ, όπως σ' έλεγε ο μακαρίτης ο μπαμπάς...

Ο ΜΑΝΑΤΖΕΡ (μ π α ί ν ο ν τ α ς μ έ σ α).— Σε περιμένουν Κίντ... 'Ο Μάξ βρίσκεται κιόλας στο ρίγκ...

ΚΙΝΤ (π ο λ ύ ε ύ τ υ χ ι σ μ έ ν ο ς).— Πηγαίνω!... Πηγαίνω!... 'Ο καλός μου ο Μάξ!... 'Ο αγαπημένος μου φίλος που θά γίνη γαμπρός μου... (Φ ο ρ ω ν τ α ς τ ά γ ά ν τ ι α τ ο υ): Είμαι πολύ ευχαριστημένος που πάω να τον θρώ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΟΥ ΡΙΓΚ

Το ρίγκ. Οι δύο αντίπαλοι βρίσκονται αντιμέτωποι. 'Ο Μάξ ο Κεφαλοθραύστης στέλνει άμέσως μιά «ντιρέκτ» στα μουτρα του Κίντ. 'Ο Κίντ την δέχεται, χωρίς ν' αποκρούση. Τότε ο Μάξ ξεθαρρεύει κι' αρχίζει τον Κίντ στις γροθιές. Το αίμα τρέχει από το πρόσωπο του Κίντ, ο οποίος ούτε επιχειρεί καν ν' αποκρούση.

Ο ΜΑΝΑΤΖΕΡ (ά ν ή σ υ χ ο ς).— "Α... μά... μά τ' είν' αυτά;... Γιατί δεν αποκρούει;... Κίντ!... Κίντ!... Μά χτύπα λοιπόν! Χτύπα!..."

ΚΙΝΤ (ά π ε λ π ι σ μ έ ν ο ς).— Δεν μπορώ... Δεν μπορώ!... Σκέφτομαι την αδελφή μου... Την αδελφή μου που θά τον παντρευτή... Είμαι πολύ ευαίσθητος... Δεν τολμώ να τον χτυπήσω...

Ο ΜΑΝΑΤΖΕΡ.— Τί λέει;... Σίγουρα τρελλάθηκε!...

ΚΙΝΤ (έ ν ω ο Μ ά ξ τ ο υ κ α τ α φ έ ρ ν ε ι ν έ ε ς γ ρ ο θ ι έ ς).— "Α! Θεέ μου! Είνε τρομερό!... Πονώ!... Δεν άντέχω πειά!... Θα λιποθυμήσω..."

Ο ΜΑΝΑΤΖΕΡ (κ ό κ κ ι ν ο ς ά π τ ή ν ό ρ γ ή τ ο υ).— Μά χτύπα!... Χτύπα λοιπόν, ζωο!

ΚΙΝΤ (ά π ε λ π ι σ μ έ ν ο ς, ά κ ο υ μ π ώ ν τ α ς σ τ ά σ κ ο ι ν ι ά).— Δεν μπορώ, δεν μπορώ!... (Σ τ ό ν Μ ά ξ π ο υ τ ό ν χ τ υ π ά ε ι ά λ ύ π η τ α): Μή χτυπάς πειά. "Ε, μή χτυπάς!.." "Ακου, ή αδελφή μου μου τή είπε όλα... Λοιπόν καταλαβαίνεις;... Δεν άκούει τίποτα... 'Εξακολουθεί να χτυπά... Ω Θεέ μου... Μάξ... μή χτυπάς πειά! Σου είπα, μή χτυπάς πειά!... Μ' άκου, Μάξ... 'Η αδελφή μου... Θεέ μου! Δεν σταματάει... Χτυπάει, χτυπάει άλύπητα... Μά σκέψου, Μάξ... Είμαστε συγγενείς τώρα... Είμαστε σχεδόν άδελφοί... Μάξ... Μικρέ μου Μάξ!... Δυστυχία!... Δεν σταματάει... Θέλει να με ξεκάνη... Τό πήρε άπάνω του γιατί, σαν ευαίσθητος που είμαι, τον άφησα να με νικήση... "Α! αυτός δεν είνε καθόλου ευαίσθητος... "Ω!... "Ω!... Κι' άλλη... Κι' άλλη... Δεν άντέχω πειά... "Α! τί μου έκανε ή αδελφή μου..."

Πέφτει κάτω άναίσθητος... 'Ο διαιτητής μετράει ως τό δέκα κι' επειδή ξέν συνέρχεται, ο Μάξ άνακηρύσσεται νικητής. Τό κοινόν τή έχει χαμένα. Οι γιατροί παίρνουν τον Κίντ και τον μεταφέρουν στο καμαρίνι του. 'Η Ζαννέτα φιλάει στο ρίγκ τον Μάξ τον Κεφαλοθραύστη. "Επειτα πηγαίνει στον Κίντ και του λέει στοργικά:

ΖΑΝΝΕΤΑ.— Δεν είνε τίποτε, Κίντ. Δεν είνε τίποτε. 'Ο Μάξ άνακηρύχθηκε νικητής... Θα πάρη αυτός τις πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα που θά μās χρησιμεύσουν για να φτιάξουμε τό νοικοκυριό μας. Πές ότι μου τις έδωσες για προίκα... Πρέπει νάσαι ευτυχισμένος, Κίντ, μικρούλη Κίντ, όπως σ' έλεγε ο μακαρίτης ο μπαμπάς...

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ
ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ
ΣΚΟΡΔΑΤΟ ΦΟΥΡΝΟΥ

(Φαγητά και μεζέδες της ταβέρνας)

'Η ονομασία αυτή δεν λέγει τίποτα τό σαφές και συνεπώς πρέπει να πούμε ότι πρόκειται για σηκωτάκια άρνίσια στο φούρνο με σκορδο κ.τ.λ. Ήμπορεί όμως να γίνη και από σηκωτάκια μωσχάριου ή χοιρινου, παντως από τρυφερά σηκωτάκια και όχι θωδινά.

Κόβονται τή σηκωτάκια φέτες μικρές, όπως για τηγάμισμα. 'Ετοιμάζουν επίσης — για μισή όκιά σηκωτάκια — ως μία χούφτα κρεμμύδι ψιλό, 7-8 δόντια σκόρδου, ένα μάτσο μαϊντανό και άνιθο και τ' άνακατεύουν όλα μαζί. Ρίχνουν και μερικές ντομάτες κομμένες και αυτές μικρά-μικρά κομματάκια.

Βάζουν πρώτα λίγο λάδι στον ταβά ή ταψί και σκορπούν μιά στρώσι άπο τή κομμένα κρεμμυδόσκορδα και άπάνω σ' αυτά στρώνουν τις φέτες τή σηκωτάκια, τή πασπαλίζουν με τή υπόλοιπα κρεμμυδόχορτα και σκορπούν άπ' έπάνω τις κομμένες ντομάτες. Ρίχνουν και άλατοπίπερο άρκετό και μπόλικο λάδι. Ψήνονται δε σε δυνατό φούρνο για να μη τή θράση τή σηκωτάκια. 'Οσοι θέλουν ήμπορούν να θάλουν αντί λάδι θούτυρο. Πρέπει δε να φαγωθή πολύ ζεστό τό φαγητό, γιατί όταν κρυώση γίνονται σκληρά τή σηκωτάκια.

ΣΠΛΗΝΕΣ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ 'Η ΣΟΥΒΛΑΚΙΑ

Γίνονται από άρνίσια σπλήνες ή και μικρές χοιρινές. Κόβονται εις κομμάτια όσο τό μέγεθος μισού κουτιού σπίρων.

Τις θάζουν πρώτα σε λεκάνη με λίγο ψιλό κρεμμύδι, μαϊντανό ψιλό, ρίγανη, άλατοπίπερο και λάδι και τις άνακατεύουν καλά.

'Ετοιμάζουν επίσης άνάλογα κομμάτια από μπόλια του άρνιου ή χοιρινή, κομμένη σε

κομμάτια λίγο μικρότερα από τις σπλήνες. Επίσης άνάλογες φέτες ντομάτες, κομμένες πελεκητά από τό έξω μέρος τής ντομάτας — όπως πελεκούν ένα πορτοκάλλι δηλαδή — ώστε κάθε φέτα να έχη και φλούδα τής ντομάτας για να στέκη στο πέραςμα τής σούβλας και να μη λυώνη και πέφτη στο ψήσιμο. 'Υπολογίζονται δε κομμάτια μπόλιας και ντομάτας τόσα, ώστε κάθε κομμάτι σπλήνας που θά περνιέται στη σούβλα, στο ένα θά περνά ντομάτα και στο άλλα μπόλια.

Τέλος τή περνούν στη σούβλα με τή σειρά που λέγομεν και ψήνονται όπως και τό κοκορέτσι, προσέχοντας να ψηθούν καλά ή σπλήνες. 'Εχουμε τότε λεμόνι και λάδι κτυπημένο σε πιάτο και άμα ψηθούν, ζεστές-ζεστές όπως θά είνε, κρατούμε όρθια τή σούβλα σ' ένα πιάτο και περιλούμε άπ' έπάνω με τό λαδολέμονο και όσο στραγγίση κάτω στο πιάτο τό ξαναλούζουμε άλλη μιά φορά άπ' έπάνω, ώστε να περιβραχούν καλά ή σπλήνες με τή σάλτσα αυτή, τήν όποια πρέπει να άλατοπιπερώσουμε καλά πριν τήν δουλέψουμε με τό πηρούνι.

'Οταν πρόκειται να ψηθούν σε μιά μεγάλη σούβλα τότε κόβονται τή κομμάτια πιό μεγάλα, όταν δε είνε να γίνουν μικρά σουβλάκια, τότε κόβονται πιό μικρά. Πρέπει δε να τρώγωνται πολύ ζεστές.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.— Κον Γ ε ώ ρ. Β λ α σ ί δ η ν, Μεσολόγγιον. — 'Εξηγήσατέ μας ποιά φάρια λέγονται μπάφες κι' άν άπ' αυτά βγαίνη τό αυγοτάραχο.

